

πρωτότυπον, επικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2324 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς
Ν. Γ. Παγκαλάκης

Ἀριθ. 33

Ἐν ὀνόματι τῆς Κυβερνήσεως

Θεωρήσασα τὴν ἀπὸ 2 Αὐγούστου 1828 ν. ἔ. πρὸς τὴν Α. Ε. τὸν Κυβερνήτην τῆς Ἑλλάδος ἀναφορὰν τοῦ βαρῶνου Ζισερῶ δὲ Σαιντ Δενῆ, Προξένου τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως τῆς Γαλλίας παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ Κυβερνήσει, δι' ἧς διευθύνει πρὸς τὴν Α. Ε. ἀγωγὴν τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Γοδεβούτ, πράκτορος καὶ ἐμπόρου Γάλλου εἰς τὸ Ἡράκλειον τῆς Κρήτης, κατὰ τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, διευθυνθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον παρὰ τῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τὸν κύριον βαρῶνον Ζισερῶ δὲ Σαιντ Δενῆ ἀναφορὰν τοῦ κυρίου Α. Γοδεβούτ, ἀπὸ 8 Ἰουλίου 1828 ἔ. ν., ἐν ᾗ ἐκθέτει, ὅτι τὸν Αὐγούστον τοῦ 1827 ἐναύλωσεν εἰς Κρήτην τὴν σαρδικὴν ναῦν ὀνόματι «Κωνσταντσα», διοικουμένην παρὰ τοῦ Ἰ. Στεφάνου Βονέτου, ὅτι τὴν ἐφόρτωσε λάδι καὶ ἄλλα εἶδη διὰ Τριέστι καὶ ὁ καταγωγὸς Ἰωάννης Ποφάντης, πλοίαρχος γολέτας, τὴν κατέσχε 56 μίλια μακρὰν τῆς ξηρᾶς, μεταξὺ Σαπιέντσας καὶ Ζακύνθου, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν λιμένα Βίτελον τῆς Μάνης, ὅπου, λέγει, ἐξεφορτώθη ἀπὸ τοὺς Ἰωάννην, Ἡλίαν καὶ Κωνσταντῖνον Μαυρομιχαλαίους, καὶ ζητεῖ τὴν ἀποζημίωσιν,

Θεωρήσασα ἀντίγραφα πέντε διαμαρτυρήσεων τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου τῆς νηὸς ἡ «Κωνσταντσα» τῆς 17, 19 Σεπτεμβρίου 1827, τῆς 3 τῆς 4 καὶ 8 Ὀκτωβρίου 1827, ἀποβλεπουσῶν τὴν κράτησιν καὶ χωρὶς κρίσιν ἐκφόρτωσιν τῆς νηός,

Θεωρήσασα τὴν ἀπάντησιν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη εἰς τὰς δύο πρώτας διαμαρτυρήσεις, ἐν ᾗ λέγει, ὅτι δὲν ἔλειψε νὰ κοινοποιήσῃ εἰς τὴν Κυβέρνησιν τὴν ὑπόθεσιν, καὶ προσθέτει ὅτι δὲν ἐξαπέστειλε τὸ πλοῖον ἀμέσως εἰς τὴν Κυβέρνησιν, διὰ νὰ καθυποβληθῇ εἰς κρίσιν, ἐξ αἰτίας τοῦ τουρκικοῦ στόλου, παρενρισκομένου εἰς τὰ πέριξ,

Θεωρήσασα ἀντίγραφον τοῦ ἐν θαλάσῃ δυστυχήματος, γενομένου παρὰ τοῦ πλοιάρχου Στεφάνου Μπενέτου ἐν Τριεστίᾳ εἰς τὸ σαρδικὸν Προξενεῖον,

Θεωρήσασα τὰς ἀναφορὰς τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη ἀπὸ 22 καὶ 24 Αὐγούστου καὶ διαφόρους διαμαρτυρήσεις ἀπὸ 30 Αὐγούστου, 11 καὶ 17 Σεπτεμβρίου 1828, διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας «Ἡρας» ἐπιβληθὲν μεσέγγυνον,

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 21 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ἔνορκον μαρτυρίαν τοῦ Γεωργίου Ραφαήλ, ἐμπόρου ἰονικοῦ, δοθεῖσαν κατ' αἴτησιν τοῦ κ. Γοδεβούτ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς 6 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἀντωνίου Σάντ Ἀντωνίου, ὄντος ἐπὶ τοῦ φορτίου (*sopraccarico*) τῆς ρηθείσης νηός, γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τὴν 11ην Σεπτεμβρίου 1828, κατ' αἴτησιν τοῦ κ. Γοδεβούτ,

Θεωρήσασα τὴν ἔνορκον μαρτυρίαν τοῦ Ἀνδρέα Καραντινοῦ, δοθεῖσαν τὴν 20ὴν Ὀκτωβρίου 1828 ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου,

Θεωρήσασα ἄλλην ἀναφορὰν τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη, περικλείουσαν μαρτυρικὸν πολλῶν κατοίκων τοῦ λιμένος Βιτέλου, ἐσφραγισμένον μὲ τὴν σφραγίδα τῆς Κοινότητος καὶ τοῦ Ὑγειονομείου τῆς 1ης Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα τὴν πρὸς τοὺς κυρίους Ἰωάννην καὶ Ἠλίαν Μαυρομιχαλαίους κάλεσιν τοῦ Δικαστηρίου τῆς 23 Αὐγούστου 1828,

Θεωρήσασα τὴν εἰς τὴν κάλεσιν ταύτην ἀπολογίαν τοῦ Ἰωάννου Μαυρομιχάλη τῆς 16 Σεπτεμβρίου 1828,

Θεωρήσασα καὶ τὴν τοῦ Ἠλία Μαυρομιχάλη τῆς 28 Ὀκτωβρίου 1828, χθὲς παρουσιασθεῖσαν εἰς τὸ Δικαστήριον, καὶ διὰ τῆς ὁποίας ἀπολογούμενος ὁμολογεῖ, ὅτι παρευρεθεῖς εἰς Βίτελον ἠδυνήθη νὰ παρακαταθέσῃ ποσότητά τινα πράγματος τιμῆς 6.500 γρόσια, ἐπὶ σκοπῷ πάντοτε νὰ δοθοῦν εἰς ὅποιον ἀνήκει,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κατηγορίας τοῦ κυρίου Λουδοβίκου Γοδεβούτ ἀπὸ 18/30 Ὀκτωβρίου καὶ τὰ εἰς αὐτὴν ἐγκλεισμένα δύο ἔγγραφα καὶ τὴν ἀπὸ 25 Ὀκτωβρίου 1828 δευτέραν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς κατηγορίας του,

Θεωρήσασα ὁμοίως τὴν ἀνακεφαλαίωσιν τῆς ἀπολογίας τοῦ κ. Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη τῆς 9 Νοεμβρίου 1828, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπισυνάπτει ἔγγραφον τῆς ἐπὶ τῶν Πολεμικῶν Γραμματείας ὑπ' ἀριθ. 595 ἀπὸ 2 Σεπτεμβρίου 1827, δι' οὗ τὸν ἐπιφορτίζει τὴν ἐξασφάλισιν τοῦ φρουρίου Μονεμβασίας, καὶ μίαν δηλοποίησιν τοῦ πλοιάρχου Ἰωσήφ Ἰοβάνοβικ ἀπὸ 10ης Ἰουλίου 1827, δι' ἧς ὁ πλοίαρχος οὗτος φανεροῖ ἐμπεριστατωμένως, ὅτι ὁ κύριος Κ. Μαυρομιχάλης ἐλύτρωσεν αὐτὸν ἀπὸ πειρατᾶς,

Ἡ Ἐπιτροπὴ εὐρίσκει ὅτι πρόκειται νὰ γνωρισθῇ καὶ νὰ προσδιορισθῇ:

1ον) Ἐὰν ἀποδεικνύεται ἡ προᾶξις τῆς γυμνώσεως,

2ον) Ποῖοι εἶναι οἱ ὑπεύθυνοι τῆς γενομένης γυμνώσεως.

3ον) Εἰς ποῖον βαθμὸν ἐκτείνεται ἡ εὐθύνη καὶ ἐπομένως νὰ γνωρισθῇ ἐὰν ἡ ποσότης τῶν ζητουμένων χρημάτων εἶναι τωόντι δεκτή.

4ον) Ἐὰν τὸ μεσέγγυον τῆς εἰς Αἴγινα ἐλθούσης γολέτας «*Η ρ α ς*» πρέπει νὰ ἐγκριθῇ καὶ πρὸς τί τέλος.

Περὶ τοῦ πρώτου ζητήματος ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι τὸ ἐν θαλάσῃ δυστύχημα, γενόμενον ἐν Τριεστίῳ τὴν 18 Νοεμβρίου 1827, εἰς τὸ βασιλικὸν Σαρδενικὸν Προξενεῖον, δὲν ἤμπορεῖ νὰ τὸ παραδεχθῇ ἡ Ἐπιτροπὴ ὡς ἐντελῇ ἀπόδειξιν καθ' ὅλας τὰς περιεχομένας εἰς αὐτὸ περιστάσεις, διότι ἂν καὶ τὰ μέλη τοῦ πληρώματος κατ' ἐκλογὴν τοῦ κυρίου Προξένου ἐξετάσθησαν

χωριστά, ὡς λέγεται, τοῦτο δὲν ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὰς χωριστὰς ἐρωταποκρίσεις των, ἀλλὰ προστίθεται ὅτι ἐπιβεβαίωσαν τὴν ἔκθεσιν τοῦ πλοιάρχου.

Ἐὰν τοὺς ἀνεγνώσθη ἡ ἔκθεσις, ὁ τύπος δὲν εἶναι τακτικός, ἐὰν δὲ ἠρωτήθησαν δι' ἐκάστην περίστασιν χωριστά, πάλιν δὲν ὑπάρχει ἡ ἰδική των μαρτυρία μετὰ τὰς ἐρωτήσεις καὶ ἀποκρίσεις, ὥστε διὰ τῆς ἀντιπαραστάσεως νὰ ἀνακαλυφθῇ ἡ ἀλήθεια τῆς ἐκθέσεως.

2ον) Αἱ γενόμεναι διαμαρτυρήσεις ἐντὸς τοῦ πλοίου τὴν 17 καὶ 19 Σεπτεμβρίου καὶ τὴν 3, 4 καὶ 8 Ὀκτωβρίου 1827, ἐπειδὴ εἶναι αἱ προηγούμεναι πράξεις τοῦ ἐν θαλάσῃ δυστυχήματος, δὲν πιστοποιοῦνται παντελῶς ἀπὸ τὸ ἐπιγενόμενον ἔγγραφον τοῦ ἐν θαλάσῃ δυστυχήματος, ἐκ τοῦ ὁποίου κρέματα ἡ ἰσχὺς των.

3ον) Αἱ ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τούτου ἑνορκοὶ μαρτυρίαι τοῦ Γεωργίου Ραφαήλ καὶ Ἀνδρέου Καραντινοῦ καὶ ἡ ὁμολογία τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου Ἀντωνίου Σὰν Ἀντωνίου εἶναι αἱ ἀποδείξεις, ἐπὶ τῶν ὁποίων δύναται ἡ Ἐπιτροπὴ νὰ θεμελιώσῃ τὴν κρίσιν της. Ἐκλαμβάνει ὁμως ὡς ἀποδεδειγμένον ὅτι ὁ πλοίαρχος Ἰωσήφ Στέφανος Βονέτος, κατασχεθεὶς τὴν 3ην Σεπτεμβρίου 1827 ἀπὸ τὸν καταγωγὸν κ. Ἰωάννην Ποφάντην καὶ ὁδηγηθεὶς εἰς τὸ Βίτελον τῆς Μάνης τὴν 5 τοῦ αὐτοῦ ἐγνυμνώθη.

Περὶ τοῦ δευτέρου ζητήματος ἡ Ἐπιτροπὴ στοχάζεται νὰ παρατηρήσῃ διακεκριμένως τὰς περιστάσεις ἐκάστου τῶν τριῶν ἐναγομένων κυρίου Κωνσταντίνου, Ἰωάννου καὶ Ἡλίας Μαυρομιχαλαίων.

Περὶ τοῦ κυρίου Κωνσταντίνου Μαυρομιχάλη ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) Ὅτι, ἂν καὶ ὁ κ. Κ. Μαυρομιχάλης ἦτον κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἀρχηγὸς τοῦ Βιτέλου, δὲν ἦτον ὁμως αὐτὸς ἡ ἀνήκουσα ἀρχὴ διὰ νὰ κρίνῃ, ἂν ἦτον νόμιμος ἢ ἄνομος ἡ κατάσχες τοῦ πλοίου καὶ ν' ἀποφασίσῃ περὶ τῆς ἀπολύσεώς του, ἐξαερωμένης τῆς τύχης τοῦ πλοίου ἀπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου ὡς μόνης ἀνηκούσης ἀρχῆς.

2ον) Ὅτι ἐὰν ἐξέτασε τὰ ἔγγραφα κ' ἐπέβαλε τὰς σφραγίδας εἰς τὰ κλείσματα τοῦ πλοίου, τοῦτο ἔγινε διὰ προφύλαξιν, οὐδ' ἐμπορεῖ νὰ ἐπιπληχθῇ διὰ τοῦτο, ἀλλὰ μάλιστα νὰ θεωρηθῇ ἡ πράξις ὡς μέτρον προφυλακτικὸν τοῦ νὰ προλάβῃ πᾶσαν κατάχρησιν, εἴτε παρὰ τῶν προδήλως ἀπειθῶν κατοίκων ἐκείνου τοῦ μέρους εἴτε ἀπὸ τὸ πλήρωμα τοῦ καταγωγοῦ εἴτε ἀπὸ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τοῦ σαρδικοῦ πλοίου.

3ον) Ἡ κατηγορία ὅτι τάχα ἐλήφθη ἀπὸ τοὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους τοὺς σφραγίσαντας τὸ πλοῖον, κατὰ τὴν διαταγὴν τοῦ Κ. Μαυρομιχάλη, ἐν σακκί σαπούνι καὶ ἐν βαρέλι λάδι, ἐπισφραγίσαντες καὶ μετασφραγίσαντες τὰ κλείσματα, τοῦτο δὲν ὑποστηρίζεται, εἰμὴ μόνον ἀπὸ τὴν ἀπλὴν φωνὴν τοῦ Ἀντωνίου Σὰντ Ἀντωνίου καὶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἄλλους μάρτυρας δὲν ὁμιλεῖ διὰ τὴν λεγομένην ταύτην κατάχρησιν. Μάλιστα ὁ μάρτυς Γεώργιος Ραφαήλ ἐρωτηθεὶς περὶ τούτου ἀπεκρίθη: «ἤκουσα ὅτι τὴν νύκτα οἱ ἄνθρωποι τῆς φυλακῆς τοῦ πλοίου εἶχον μετακομίσει κάτι πράγμα, ὁμως δὲν ἤξεύρω τί».

4ον) Ὅτι τὸ νὰ τὸν λέγῃ τις ὑπεύθυνον διότι ἐκράτησε τὸ πλοῖον καὶ δὲν τὸ ἔστειλεν εἰς τὸ Ναύπλιον καὶ διότι, ὡς λέγει ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου, εἶναι ψευδὴς ἡ ἀπολογία του, ὅτι δηλαδὴ κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπαπειλοῦντο ἐκεῖνα τὰ μέρη ἀπὸ τὸν ἐχθροῦ.

κόν στόλον — καταφάσκοντος τοῦ ἐνὸς καὶ ἀγνουμένου τοῦ ἄλλου — τὸ τοιοῦτον ἀναπτύσσεται ἀπὸ τὰς ἀκολούθους ἀντεξετάσεις τοῦ πράγματος:

Εἰς τὰς 5 Σεπτεμβρίου 1827 ὁ πλοίαρχος Ἰωσήφ Στέφανος Βονέτος ὠδηγήθη εἰς τὸν λιμένα Βίτελον, ὅθεν εἶναι γνωστόν ὅτι ὁ τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἐπαπειλοῦσε τὴν Ὑδραν καὶ τὰς Σπέτσας καὶ ἡ Μάνη αὐτὴ ἐπαπειλεῖτο ἐκ νέου· εἶναι ἐξ ἴσου γνωστόν, ὅτι τὴν 12 Σεπτεμβρίου ὁ τουρκοαιγυπτιακὸς στόλος ἀνῆχθη εἰς τὰ πανιὰ ἀπὸ τὸ Νεόκαστρον μὲ 13 χιλιάδας στρατιώτας διὰ τὴν κατὰ τῆς Ὑδρας καὶ τῶν Σπετσῶν ἐκστρατείαν καὶ ἔμελλε νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν Μάνην· εἶναι ἐξ ἴσου γνωστόν, ὅτι ἐπιστρέψας εἰς Νεόκαστρον διὰ προτροπῆς τοῦ Ναυάρχου Ἀγγλου μετὰ πέντε ἡμέρας ἔβγαλε ἐκ νέου μίαν μοῖραν, ἣτις ἔπειτα ἐφάνη πρὸς τὰς Πάτρας διευθυνομένη («Γεν. Ἐφ.» ἀρ. 69)· ἄρα δὲν εἶναι ψευδὴς ἡ δικαιολογία καὶ ἂν δὲν ἐξαπέστειλε τὸ πλοῖον εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Θαλασσίου Δικαστηρίου, τοῦτο προῆλθε ἐκ τοῦ ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ πιασθῇ ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ κινδυνεύσῃ ἐπομένως καὶ ἡ ἐλληνικὴ φρουρά, ἣτις ἔμελλε νὰ τὸ συνοδεύσῃ ἕως εἰς τὴν καθέδραν τοῦ Δικαστηρίου.

5ον) Ὅτι πολλὰ ὀλιγώτερον ἐμπορεῖ νὰ ὑποχρεωθῇ ὁ κ. Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, διότι ἀναχωρήσας ἀπὸ τὸ Βίτελον διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς ἄλλο μέρος τῆς Μάνης καὶ νὰ ἐπαγρυπνήσῃ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ εἰς τὴν κατὰ τῆς Ὑδρας διάβασίν του, δὲν ἔλαβε μέτρα προφυλάξεως, ὥστε νὰ ἐμποδίσῃ τὰς καταχρήσεις τὰς ὁποίας ἔμελλε νὰ προΐδῃ· καθότι τὶ καλλίτερον μέτρον ἤμποροῦσε νὰ λάβῃ, παρὰ ν' ἀφήσῃ ὡς ἀρχηγὸν τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ του Ἰωάννου, ὅστις καὶ διὰ τὴν ἡλικίαν του καὶ διότι διώκει τὴν Μονεμβασίαν ἦτον ἀρχηγὸς ὅλων εἰς ἐκείνην τὴν περιοχὴν;

6ον) Ὅτι δὲν ἐμπορεῖ προσέτι νὰ ἐπιφορτισθῇ τὸ ἄλλο βάρος, τὸ ὁποῖον ὁ κύριος Γοδεβούτ δίδει εἰς τὸν κ. Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλην, λέγων, ὅτι ἐχρεώσται μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του νὰ ἐπαναλάβῃ τὰ κλαπέντα καὶ νὰ κατατρέξῃ τοὺς κακούργους, καθότι ἤθελεν εἶσθαι χρεῖα ν' ἀποδειχθῇ, ὅτι αὐτὸς ἦτο παντοδύναμος πρὸς ὅλους καὶ πρὸς τὸν ἀδελφὸν καὶ ἀνεψιὸν του, οἵτινες ὑπῆρξαν καὶ εἶναι, ὡς θέλομεν ἰδεῖ, οἱ ὑπεύθυνοι.

7ον) Ὅτι ἡ κακὴ φήμη τοῦ κ. Κ. Μαυρομιχάλη, εἰς τὴν ὁποίαν προσφεύγει ὁ κ. Α. Γοδεβούτ, ὡς ἐκ τῆς δευτέρας ἀνακεφαλαιώσεώς του φαίνεται, καὶ τὴν ὁποίαν ἀποδίδει εἰς ὁμολογίαν πειράτου τινος γενομένην ἐνώπιον τοῦ Δικαστηρίου τῆς Μάλτας, δὲν εἶναι ἀποχρῶσα βάσις διὰ νὰ τὴν στηρίξῃ, εἴτε διὰ τὴν ποιότητα τοῦ προσώπου, ὅστις τὸ εἶπεν, εἴτε διότι ἡ δυσφημία αὕτη ἀναιρεῖται ἀπὸ πραγματικὴν τινα περίστασιν, τὴν ἐξῆς:

Ἀποδεικνύεται, ὅτι πειραταὶ ἐγύμνωσαν τὴν 10ην Ἰουλίου 1827 τὸν Ἰωσήφ Γιοβάνοβικ καὶ ὅτι ὁ κ. Κ. Μαυρομιχάλης ἠμπόρεσε νὰ ὑφαιρέσῃ καὶ νὰ λυτρώσῃ τὸ κατασχεθὲν πλοῖον καὶ πλήρωμά του, ἀποδοὺς ἀδωροδοκῆτως τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὸ πλοῖον εἰς τὸν δυστυχῇ ἐκεῖνον πλοίαρχον· τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὴν δηλοποίησιν τοῦ αὐτοῦ ἐκείνου πλοίαρχου παρουσιασθεῖσαν εἰς τοῦτο τὸ Δικαστήριον. Ὅθεν ἡ Ἐπιτροπὴ ἐκλαμβάνει ἀνεύθυνον τὸν κ. Κ. Μαυρομιχάλην.

Περὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ Ἠλίας, πατρὸς καὶ υἱοῦ, Μαυρομιχαλαίων, ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ:

1ον) "Οτι αποδεικνύεται από την όμολογίαν του έπί του φορτίου 'Αντωνίου Σάντ 'Αντωνίου και από την μαρτυρίαν του 'Ανδρέου Καραντινοῦ, ότι ό 'Ιωάννης Μαυρομιχάλης έστειλε διαταγήν και άνθρωπον και ότι έξεφορτώθη από τόν 'Ηλίαν, υίόν του, με μέγιστην άταξίαν.

2ον) "Οτι και αν ή μεσολάβησις την όποιαν έλαβεν ό 'Ηλίας, ως όμολογεϊ, ήτον άθώα και απέβλεπεν εις τό να σώση μέρος του πράγματος από την γενικήν διαρπαγήν των κατοίκων εκείνων, τό όποϊον και κατώρθωσε δια πράγμα τιμής έξ χιλιάδων πεντακοσίων γροσίων, καθώς όμοίως όμολογεϊ, και τό όποϊον, ως λέγει, κρατεϊ εις παρακαταθήκην, μ' όλον τουτο είναι υπεύθυνος δια τό όλον, καθότι ως ήμπορεσε να σώση μέρος, ήμποροῦσε να σώση και τό όλον, έξαρτωμένων όλων εκείνων των κατοίκων από τόν πατέρα του 'Ιωάννην. "Οθεν ή 'Επιτροπή θεωρεϊ υπευθύνους άλληλεγύως δια την όλην προξηνηθεϊσαν ζημίαν εις τόν φορτωτήν Γοδεβούτ τους κυρίους 'Ιωάννην και 'Ηλίαν, πατέρα και υίόν, Μαυρομιχαλαίους.

Περί του τρίτου ζητήματος ή 'Επιτροπή θεωρεϊ ότι ό κύριος Γοδεβούτ έπιφορτίζει την αίτησίν του περί της αποζημιώσεως της άρπαγείσης πραγματείας επάνω εις τό φορτωτικόν της 14 Αυγούστου 1827 και εις την δήλωσιν της αύτης χρονολογίας, δια την όποιαν πραγματείαν έπαρουσίασε τό έντιμον (*fattura*) της 18 Αυγούστου 1827.

Η 'Επιτροπή παρατηρεϊ:

1ον) "Οτι ή μερίς της κρητίδος δέν έμπεριέχεται εις την δήλωσιν· κ' έπομένως δέν ήμπορεϊ να δεχθῇ την περί αύτης αίτησιν τό Δικαστήριον ως πρός την ποσότητα, επειδή λείπει ή νόμιμος απόδειξις έκ της δηλώσεως, ήτις δίδει ισχύν εις τό ιδιωτικόν έγγραφον όποϊον είναι τό φορτωτικόν και εις την όποιαν δήλωσιν δέν αναφέρεται κ ρ η τ ί ς.

2ον) "Οτι έξάγεται από την ιδίαν έκθεσιν του πλοιάρχου και του έπί του φορτίου, ότι έμεινε μέρος εις τό πλοϊον έπί του φορτίου, όταν δια της αυτοκρατορικής αυστριακής κορβέττας «Κ α ρ ο λ ί ν α ς» έσηκώθη από εκείνον τόν λιμένα. "Οθεν δέν υπάρχει κανέν διήγημα (*processo verbale*) τό όποϊον ήθελε εισθαι έπιβεβαιωμένον από τινά αξιωματικόν της «Κ α ρ ο λ ί ν α ς» δια την έλλείψασαν και μείναςαν ποσότητα, εις την στιγμήν της αναχωρήσεως του πλοίου από τόν λιμένα Βίτελον, οὔδὲ φαίνεται ότι έγεινε δοκιμή (*perizia*) εις Τριέστι φθάσαντος εκεί του πλοίου, καθότι δέν αρκεϊ τό αντίγραφον λογαριασμοῦ έκκαθαρίσεως της 20ῆς Δεκεμβρίου 1827, μ' έπιγραφήν Π ρ ω τ ό κ ο λ λ ο ν Δ η μ ο π ρ α σ ί α ς, διότι δέν εϊν' επικυρωμένον από καμμίαν αρχήν.

Τό χάσμα τουτο είναι αξιοπαρατήρητον. "Οθεν εις έλλειψιν κατηγορητικής αποδείξεως χρεωστεϊ τό Δικαστήριον να λάβη διαφυλακτικόν μέτρον υπέρ του δικαίου.

Η 'Επιτροπή παρατηρεϊ προσέτι, ότι ή πρώτη αναφορά του κυρίου Γοδεβούτ, ή αύτη εκείνη ήτις έπαρουσιάσθη εις τόν Πρόξενον κύριον Σαϊντ Δενῆ την 8 'Ιουλίου 1828 ν. έ. διευθυνθεϊσα εις τουτο τό Δικαστήριον, ειχε περιορίσει την αίτησιν εις την απόδοσιν της ιδιοκτησίας του, δια την όποιαν και παρουσίασε τό έντιμον του κόστους, την δήλωσιν και τό φορτωτικόν, πλην δέν αναφέρει:

1ον) Περί πληρωθέντος ναύλου ταλλήρων τετρακοσίων,

2ον) Περὶ τοῦ ἀπολεσθέντος κέρδους ὄχι ὀλιγωτέρου τῶν 25%.

3ον) Περὶ τοῦ τόκου ἐπὶ τοῦ κέρδους καὶ τοῦ κόστους.

4ον) Περὶ τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου, κολωνάτων 200.

Ὅτι ἡ ρηθεῖσα προσθήκη ἐπαρουσιάσθη μὲ τὴν ἀνακεφαλαίωσιν συνοδεύουσαν ἐπιστολὴν τῆς 27ης Ὀκτωβρίου 1827, πρὸς δικαιολογίαν τοῦ πληρωθέντος ναύλου.

Ὅτι περὶ τῶν μερῶν τούτων τῆς ὑποθέσεως, ὄντων ἀνεκκαθαρίστων (*illiquidi*), δὲν ἀπηλογήθησαν οἱ ἐναγόμενοι, ἴσως διότι ἤρουντο τὴν κυρίαν αὐτῶν εὐθύνην.

Περὶ τοῦ τετάρτου ζητήματος ἡ Ἐπιτροπὴ παρατηρεῖ ὅτι ὡμολόγησεν ὁ κύριος Κωνσταντῖνος Μαυρομιχάλης, ὅτι ὁ κτήτωρ τῆς μεσεγγυηθείσης γολέτας ἦτον ὁ Ἰωάννης Μαυρομιχάλης βεβαιῶνων συγχρόνως, ὅτι τὴν ἡγόρασεν αὐτός, χωρὶς ὅμως νὰ παρουσιάσῃ κανὲν ἔγγραφο.

Ὅτι ἐχρεώσται νὰ τὸ παρουσιάσῃ, μάλιστα διὰ τὰς διαμαρτυρήσεις τὰς ὁποίας ἔκαμνε διὰ τὸ ἐπιβληθὲν μεσέγγυον παρὰ τοῦ Γοδεβούτ, ὥστε δικαιολογῶν τὴν ἰδιοκτησίαν νὰ δικαιολογήσῃ καὶ τὰς διαμαρτυρήσεις.

Ὅτι ἡδύνατο μετὰ τὴν γνωστοποίησιν τῆς μεσεγγυήσεως νὰ τὸ παρουσιάσῃ καὶ ποτὲ δὲν τὸ ἔκαμε.

Ὅτι κάθε ἔγγραφο τὸ ὁποῖον ἤθελε παρουσιάσῃ μετὰ ἓνα μῆνα ἐπὶ τὸ μεσέγγυον (διὰ τὸ διάστημα τοῦ τόπου ἀπὸ Αἰγίνης μέχρι Σπάρτης) δὲν ἤθελεν εἶσθαι ἀξιόπιστον· θεωροῦσα ὅτι περὶ νομιμότητος τοῦ ἔγγράφου κατὰ χρόνον καὶ τόπον δὲν ἠμποροῦσε νὰ δοθῇ καμμία ἀπόδειξις διὰ τὴν ἔλλειψιν Μνημόνων καὶ δημοσίων καταστίχων εἰς ἐκεῖνον τὸν τόπον, καὶ ἐπομένως ἤθελεν ἀπορριφθῇ ὡς οἰκονομικόν. Ἡ Ἐπιτροπὴ διὰ ταῦτα ἐκλαμβάνει ὡς ἰσχυρὸν τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας μεσέγγυον, θεωροῦσα αὐτὴν ἰδιοκτησίαν τοῦ Ἰωάννου Μαυρομιχάλη.

Κατὰ συνέπειαν τῶν προεκτεθεισῶν παρατηρήσεων ἡ Ἐπιτροπὴ λοιπὸν κρίνει:

1ον) Ὅτι ἀποδεικνύεται ἡ γενομένη γύμνωσις εἰς τὸν λιμένα Βίτελον τοῦ μεγαλυτέρου μέρους τοῦ φορτίου τῆς σαρδικῆς νηὸς ἡ «Κωνσταντσα», συνισταμένου εἰς διάφορα εἶδη φορτωθέντα παρὰ τοῦ Λουδοβίκου Γοδεβούτ εἰς τὸ Ἡράκλειον διὰ Τριέστι.

2ον) Κρίνει ὑπευθύνους διὰ τὴν ὅλην προξενηθεῖσαν ζημίαν εἰς τὸν φορτωτὴν Γοδεβούτ τοὺς κυρίους Ἰωάννην καὶ Ἠλία, πατέρα καὶ υἱόν, Μαυρομιχαλαίους.

3ον) Κρίνει ἀνεύθυνον τὸν κύριον Κωνσταντῖνον Μαυρομιχάλη.

4ον) Καταδικάζει τοὺς προρρηθέντας πατέρα καὶ υἱὸν Μαυρομιχαλαίους νὰ πληρώσουν τὸ κόστος ὅλων τῶν πραγματειῶν τῶν ἐμφαινομένων εἰς τὴν δήλωσιν τῆς 14 Αὐγούστου 1827, καὶ ὡς πρὸς τὴν τιμὴν, κατὰ τὸ παρηρησιασθὲν ἔντιμον (*fattura*), ὑποχρεωμένων ὅμως νὰ ὀρκισθοῦν τοῦ πλοιάρχου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου μὲ τὴν τελετὴν τῆς ἰδίας θρησκείας ἕκαστος διὰ τὰ ἑξῆς:

Ὅτι ἡ μείνασα ποσότης εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τὴν ἀπόσπασίν του ἀπὸ τὸν λιμένα Βίτελον δὲν ὑπῆρξεν οὔτε πλειότερα οὔτε ὀλιγωτέρα ἀπ' ὅσον ἐξετέθη εἰς τὴν δημοποίησιν τῆς 18 Νοεμβρίου 1827, γενομένην ἐνώπιον τῆς σαρδικῆς Καγκελλαρίας εἰς Τεργέστην, καὶ ὅτι δὲν ὑπῆρξε οὔτε περισσότερον οὔτε ὀλιγώτερον ἀφ' ὅσον ἐπωλήθη εἰς Τεργέστην, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀντιγράφου τοῦ πρωτοκόλλου τῆς πωλήσεως τῆς 20ῆς Δεκεμβρίου 1827, καὶ ὅτι δὲν ἔκρυπεν ἢ διέθεσε κανεὶς οὐδὲ τὸ παραμικρὸν

πραγμα ἐκ τοῦ φορτίου μετὰ τὴν εἰς Τεργέστην ἄφιξιν καὶ εἰς τὴν διάρκειαν τοῦ διάπλου ἀπὸ τὴν στιγμήν τῆς ἀναχωρήσεως ἀπὸ Βίτελον. Ὁ ρηθεὶς ὅρκος θέλει δοθῇ ἀπὸ τοὺς ρηθέντας ἐνώπιον ὁποιουδήποτε Προξένου ἢ Δικαστηρίου ὅπου εὐρίσκονται ἢ ἐμποροῦν νὰ εὐρεθῶσιν οἱ διαληφθέντες πλοίαρχος καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ φορτίου.

Ἀλλ' ὅμως ἡ διάταξις τῆς ὀρκωμοσίας δὲν ἀναβάλλει τὴν πραγμάτων τῆς πληρωμῆς.

5ον) Ὁ κύριος Γοδεβούτ ἤμπορεῖ ν' ἀπαιτήσῃ τὸ στήσιμον τοῦ κόστους ὅλων τῶν πραγματειῶν κατὰ τὴν δήλωσιν, δίδων ἐγγύησιν χιλίων διστήλων ὅτι ἐντὸς ἐνὸς χρόνου θέλει παρουσιάσῃ εἰς τὸ Δικαστήριον τὴν ἀπόδειξιν τοῦ δοθέντος ὅρκου παρὰ τοῦ πλοίαρχου καὶ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου. Ἐάν, παρελθόντος τοῦ χρόνου, δὲν παρουσιάσῃ τὸν δοθέντα ὅρκον καὶ τῶν δύο, τότε θέλουν ἐμπορέσει οἱ κριθέντες χρεῶσται ν' ἀπαιτήσουν ἐκ τοῦ ὅλου χρέους ἐὰν πληρωθῇ τὰ χίλια τάλλαρα. Ἐὰν ὅμως ἐντὸς τοῦ χρόνου παρουσιασθῶσι τὰ ἔγγραφα τοῦ δοθέντος ὅρκου, τότε θέλουν πιστωθῇ (*sarano accreditati*) οἱ εἰρημένοι κριθέντες χρεῶσται διὰ τὸ πραγματικὸν προῖόν τοῦ ἐναπολειφθέντος φορτίου εἰς τὸ σαρδικὸν πλοῖον.

6ον) Διαφυλάττει εἰς τὸν κύριον Γοδεβούτ κάθε ἀγωγὴν καὶ λόγον διὰ τὰς ἄλλας πέντε αἰτήσεις τοῦ πληρωθέντος ναύλου διὰ συναλλαγματικῆς (μὴ παρουσιασθείσης), τοῦ ἀπολεσθέντος κέρδους, τοῦ τόκου ἐπὶ τοῦ κόστους καὶ τοῦ κέρδους, τοῦ μισθοῦ τοῦ ἐπὶ τοῦ φορτίου καὶ τῶν ἐνταῦθα ἐξόδων καὶ χασομεριῶν καὶ ταῦτα διὰ νὰ ζητηθοῦν εἰς ἄλλην κρίσιν (*in alio iudicio*) μὲ τακτικὴν αἴτησιν, ὥστε νὰ ἤμπορέσουν νὰ ἀπολογηθοῦν οἱ καταδικασθέντες.

7ον) Διαφυλάττει εἰς τὸν κύριον Γοδεβούτ κάθε ἀγωγὴν καὶ ἀπότασιν ἐναντίον τῶν συμμετόχων, ὁποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι, ἀφ' οὗ τοὺς ἐξακριβώσῃ.

8ον) Ἐγκρίνει τὸ ἐπὶ τῆς γολέτας «*Η ρ α ς*» μεσέγγυον εὐρισκομένης εἰς τὸν λιμένα τοῦτον καὶ μεσεγγυηθείσης τὴν 20 Αὐγούστου 1828, διότι κρίνει ἡ Ἐπιτροπὴ, ὅτι ἡ ρηθεῖσα γολέτα εἶναι ἰδιοκτησία τοῦ Ἰωάννου Μαυρομιχάλη, ἐνὸς τῶν καταδικασθέντων εἰς τὴν πληρωμὴν.

Ἐκρίθη καὶ ἀπεφασίσθη τὴν δωδεκάτην Νοεμβρίου τοῦ χιλιοστοῦ ὀκτακοσιοστοῦ εἰκοστοῦ ὀγδόου ἔτους. Ἐν Αἰγίνῃ.

Ἡ Ἀντὶ Θαλασσίου Δικαστηρίου Ἐπιτροπὴ

Ἰω. Γ. Γιαννετᾶς

Ἐδουάρδος Μάσσων

Γεώργιος Ἀθανασίου

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

Καταχωρηθεῖσα μὲν ἀπαράλλάκτως μὲ τὸ πρὸς τὴν Κυβέρνησιν διευθυνθὲν πρωτότυπον, ἐπικυρωθεῖσα δὲ κατὰ τὴν ὑπ' ἀρ. 2334 διαταγὴν τῆς Γενικῆς Γραμματείας τῆς Ἐπικρατείας.

Ὁ Γραμματεὺς

N. Γ. Παγκαλάκης

